

Ze werden de volgende morgen gewekt door Hubbel. Slaperig zaten ze aan het ontbijt. Het was gisteravond laat geworden en geen van hen had de puf om een gesprek te voeren. Rune bedacht dat hij na het ontbijt naar het eetlokaal wilde. Het werd tijd dat hij daar zijn gezicht weer eens liet zien. Net zoals Zach weer naar de boerderij moest. En Terry moest naar school. Wacht eens. Waarom was Terry eigenlijk niet naar school. De meivakantie was allang afgelopen en de zomervakantie begon pas over een maand. Hij keek naar Terry.

‘Terry, ben jij al 14 dagen aan het spijsbelen? Wat heb je gedaan? Jezelf ziek gemeld?’

Terry schrok op. Ze keek snel naar Fijonna, die een beetje schuldig terugkeek. Rune keek van Terry naar Fijonna.

‘Zeg op, wat hebben jullie gedaan?’

Terry antwoorde een beetje onwillig.

‘Fijonna heeft een fantasma gemaakt. Daarom kan ik gewoon met jullie mee en is er niemand die mij mist.’

‘Een fantasma? Wat voor een fantasma?’

Hij keek vragend naar Fijonna. Die keek nog steeds schuldig.

‘Gewoon een afbeelding van Terry. Eén die zich een paar keer vertoont op haar school. Bij het begin en het einde van de dag. zodat iedereen denkt dat ze op school is. Op die manier word ze niet gemist en kan ze gewoon met ons mee op onze zoektocht.’

‘Maar ondertussen mist ze school.’

‘Ja en? We hebben haar nodig, Rune. Alleen zij kan de kristallen hanteren.’

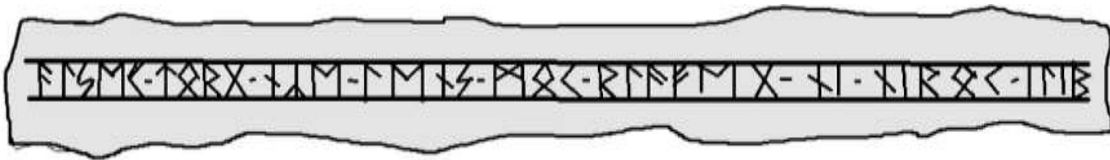
Rune had nog een paar bezwaren, maar hij kon er niet verder over nadenken. Hubbel kwam binnen met een kan sinaasappelsap en tegelijkertijd schrokken ze op door een zacht geritsel bij het raam. Hubbel was er al bij om het raam te openen en datgene wat er buiten was op te vangen. Hij draaide zich om met een kleine groene vogel in zijn handen.

‘Een hermeiasvogel voor u, master Rune. Hij was op zoek naar u. Er zit een kokertje om zijn pootje met een briefje.’

Hubbel zocht even in zijn baard. Hij trok een klein schaartje

tevoorschijn. Met een snelle knip maakte hij het kokertje los en overhandigde het aan Rune. Rune peuterde het open. Er zat een klein opgerold briefje in. Het was in runen geritst. Rune las het de anderen voor:

Bili + Korin in gevaar. Kom snel mijn grot. Kesla

Ze keken elkaar verbaasd aan. Rune draaide het briefje om, maar dat was alles dat er stond. Terry sprak als eerste.

‘Zijn Bili en Korin niet gewoon op de boerderij? Ik bedoel, ik heb ze niet gesproken, maar ik heb niet gehoord dat ze weg zijn.’

‘Dat dacht ik ook, maar daar zijn we snel genoeg achter.’

Rune sprong overeind en begon een runenpoort naar de achterkant van de boerderij te ritsen. Hij stapte er snel doorheen en rende naar de schuur waar Bili en Korin woonden. Tot zijn teleurstelling was de schuur leeg. Er was geen spoor van Bili en Korin. Hij draaide zich om en rende om de schuur heen naar de keuken van de boerderij. Zijn pleegouders zaten net aan het ontbijt en keken verbaasd op toen hij binnen kwam.

‘Sorry dat ik zo binnerval, maar ik kreeg een verontrustend briefje van Kesla over Bili en Korin. Ze zouden in gevaar zijn. Zijn ze op de boerderij?’

Zijn pleegouders keken elkaar verontrust aan, voor ze beiden hun hoofd schudden.

‘Ze zijn al een paar dagen weg. Er lag een briefje dat ze een paar dagen weg moesten.’

‘Dan weet ik genoeg. Ik ga contact opnemen met Kesla. Zodra ik iets weet, horen jullie het.’

‘Ja, ja. Dat is goed. Ga maar gauw.’

Snel rende Rune terug naar de poort en stapte erdoorheen, terug naar de eetkamer. De anderen keken hem vol

verwachting aan.

‘Ze zijn al een paar dagen niet op de boerderij. Er lag wel een briefje dat ze een paar dagen afwezig waren. Ik vertrouw het niet. We moeten zo snel mogelijk naar Kesla. Gaan jullie mee?’

‘Natuurlijk gaan we mee. Wil je nu meteen gaan?’

Hij keek naar Hubbel en knikte.

‘Hubbel, wil jij mijn grootvader op de hoogte brengen? Zodra we iets meer weten, komen we weer terug naar de Beukenhorst. Ik heb het gevoel dat wij zijn raad goed kunnen gebruiken.’

Hubbel knikte en maakte een kleine buiging. Rune draaide zich om en begon voor de tweede keer de runen van een poort te ritsen. Even later stapten ze er doorheen, rechtstreeks in de grot van Kesla. Die kwam net binnen lopen. Verbaasd bleef ze in de grotopening staan.

‘Dat is snel. Ik heb de Hermeiasvogel gistermiddag pas gestuurd. Ik had jullie nog niet verwacht, maar des te beter. Ga zitten, ga zitten. Ik heb thee van vers bronwater.’

‘Kesla, wat is er aan de hand? Hoezo is er gevaar voor Bili en Korin? Zijn ze hier? In Dwarka Zuid?’

‘Ga eerst maar eens zitten. Ik zal alles vertellen.’

Ze ging druk in de weer met een ketel en mokken en rustte niet voor iedereen een mok met hete thee had. Daarna ging ze zitten en keek de vrienden aan.

‘Bili en Korin zijn een paar dagen geleden opgeroepen om naar Dwarka Zuid te komen. De ouderraad heeft eindelijk een beslissing genomen over hun handvasting. Ze dachten dat ze hier moesten komen om die uitslag te horen, maar dat was maar een deel ervan. Ze zijn direct gevangen genomen en opgesloten. Niemand weet ervan. Iedereen die erbij betrokken was, heeft geheimhouding moeten zweren.’

‘Bili en Korin gevangen? Waarom dan en hoe weet jij daarvan?’

‘Ze hebben mij erbij geroepen om Bili te onderzoeken. Ze geloofden niet dat ze jonkies draagt. Voorlopig is ze even veilig. Ik heb de worpdatum op twee weken na de werkelijke

datum gezet, maar dat bedrog houdt op, zodra ze werpt. Het is maar een tijdelijk uitstel.'

'Uitstel van wat? En als jij geheimhouding hebt moeten zweren, waarom vertel je het dan aan ons?

Kesla richtte zich hoog op, tenminste, zo hoog als een dwerg maar kon, zonder ergens op te klimmen.

'Ik heb niet gelogen. Ik heb gezworen dat ik het aan geen dwerg zou vertellen. Jullie zijn geen dwergen, toch? Dan kan ik het rustig aan jullie vertellen, zonder dat ik verraad pleeg.' Daar was geen speld tussen te krijgen. Kesla keek hen triomfantelijk aan.

'En als jullie het verder vertellen, zodat de hele dwergennatie het te weten komt, dan kan ik daar toch niets aan doen?'

'Maar wat moeten we dan verder vertellen? Waarom zitten Bili en Korin gevangen?'

'Ze zijn vrijwillig aangewezen om de kristallen van het instrumentalis van de dwergen te bezielen.'

De vrienden keken elkaar geschokt aan. Fijonna sprong overeind.

'Wat? Maar dat betekent hun dood. Hoe kunnen ze dat doen? Welke idioot heeft dit verzonnen?'

Bij Rune kwamen automatisch de woorden van de Anjana in zijn gedachten. Hij sprak ze zonder aarzelen uit.

'Het dwergenvolk bestaat uit twee volkeren, de ondergronders en de bovengronders. Beide volkeren hebben een kristal, kleiner dan de andere kristallen. De twee kristallen van de dwergen worden volgens de traditie bezield door de twee oudste dwergen. Een van het benedenvolk en één van het bovenvolk.'

Terry keek verontwaardigd naar Kesla.

'Maar Bili en Korin zijn nog jong. Waarom zijn zij dan aangewezen?'

Kesla knikte instemmend.

'Dat klopt. De twee oudsten waren al voorbereid. De ceremonie zou eerdaags plaatsvinden. Helaas is de kandidaat van de ondergronders een paar dagen geleden al overgegaan. De kandidaat van de bovengronders kan elk moment volgen.'

Daarmee treden automatisch de volgende in lijn in hun plaats. Helaas zijn dat de vader van de koning en de moeder van de regente van Dwarka Noord.'

Rune keek haar verontwaardigd aan.

'Dat is het dus. De regels zijn voor iedereen hetzelfde, behalve voor de gezinnen van de leiders.'

Terry greep Rune's hand.

'We gaan ze toch helpen, Rune? Bili en Korin mogen niet dood gaan. Hoe moet dat dan met de jonkies?'

Rune keek vragend naar Kesla.

'Bili en Korin hebben ermee ingestemd op voorwaarde dat de jonkies goed verzorgd zouden worden en bij elkaar zouden blijven. Als ze er niet mee ingestemd zouden hebben, dan...'

Ze haalde diep adem, voor ze verder sprak.

'Dan zouden de jonkies na de worp zijn afgenomen en worden achter gelaten in Istrigh Talamh als prooi voor de wilde dieren.'

Ze sprongen alle vier overeind en begonnen verontwaardigd door elkaar heen te praten. Kesla wachtte bedroefd tot ze weer gekalmeerd waren. Rune zag de uitdrukking op haar gezicht en maande de anderen tot rust.

'Dit kan toch niet waar zijn, Kesla? Zo wreed kunnen ze toch niet zijn?'

'Helaas wel. Het is een oud gebruik. Misdadigers, voornamelijk moordenaars, maar soms ook dieven, worden verbannen naar Istrigh Talamh. Ze kunnen daar niet lang overleven. In vroeger tijden, heel lang geleden werden, in slechte tijden van hongersnood, soms ook jonkies achter gelaten. Maar dat was vroeger. Het is al eeuwen niet meer gebeurt. Wij koesteren onze jonkies. Ze zijn ons kostbaarste bezit. Alsjeblieft, Jullie moeten ze helpen. Jullie zijn de enige kans die Bili, Korin en de jonkies hebben. Jullie moeten het verhaal verspreiden. De dwergnaties moeten dit weten. Ze moeten in opstand komen.' Ze hadden nog nooit een dwerg zien huilen, maar nu zagen ze dat er dikke tranen over de wangen van Kesla biggelden. Ze verdwenen in haar baard. De vrienden keken enigszins

gegeneerd de andere kant op. Fijonna en Terry hadden ook al tranen in hun ogen.

Rune stond op.

‘We moeten direct terug naar de Beukenhorst. We moeten het aan grootvader vertellen. Hij kent verschillende dwergen. Hij kan ons raad geven. We moeten dit voorkomen. Desnoods helpen we ze om te ontsnappen. Wees maar gerust, Kesla. We zullen er alles aan doen om dit te voorkomen.’

Kesla keek Rune dankbaar aan. Die begon in een hoek van Kesla’s grot al de runen te ritsen om een poort naar de Beukenhorst te maken. In gedachten telde hij, dat waren al drie poorten in korte tijd. Helaas kon het niet anders. Hij wilde zo snel mogelijk zijn grootvader raadplegen. Hij wenkte de anderen en liet ze één voor één door de poort stappen in de hal van de Beukenhorst. Hij zwaaide nog snel even naar Kesla.

‘We komen zo snel mogelijk terug.’

Hij stapte door de poort en liet deze achter zich verdwijnen. De poort kwam uit in de hal van de Beukenhorst waar zijn grootvader, de sprookspreker, Hubbel en Rutger stonden te wachten. Dat was natuurlijk het werk van Hubbel. Die had direct iedereen gewaarschuwd. Rune was er blij om. Nu kon hij alles in één keer vertellen.

‘Wat is er aan de hand, Rune? Hoezo zijn Bili en Korin in gevaar?’

‘Ik zal alles zo vertellen, grootvader. Zullen we naar de bibliotheek gaan?’

Grootvader maakte een uitnodigend gebaar en ging hen voor. Hubbel verdween naar de keuken, maar Rutger en de sprookspreker volgden hen naar de bibliotheek. Rune wachtte tot ze allemaal zaten, voor hij vertelde wat Kesla had gezegd. Aan het eind van zijn verhaal keek hij vragend naar zijn grootvader.

‘Weet u wat we kunnen doen om Bili en Korin te redden? We kunnen dit toch niet zomaar laten gebeuren?’

Grootvader streelde zijn baard, terwijl hij nadacht.

‘Natuurlijk moeten wij ze helpen. Er zijn een paar mogelijkheden die we kunnen proberen. Allereerst is er het pad der rede. We kunnen wijzen op hun jeugd, op het feit dat dit een afwijking is van de natuurlijke volgorde, de aankomende worp van Bili en misschien is er nog een andere reden. Dat betekent dat we in ieder geval een voorspreker nodig hebben. Iemand die voor ons met de dwergenraad spreekt.’

‘Kunt u dat niet zijn? U bent toch een legata geweest?’
Grootvader schudde zijn hoofd.

‘Dat is tegen onze regels. Geen enkele magista mag zich bemoeien met het beleid van een ander volk. Bovendien neemt de raad der oudsten toch geen raad aan van een magista. We moeten een dwerg zien te vinden die als onze voorspreker kan dienen. Alleen een dwerg kan een verzoek aanbieden aan de raad der oudsten. We kunnen het beste advies vragen aan je vader en moeder. Zij hebben de beste kans om contact te leggen met een dwerg. Er wonen er genoeg in Lemuria.’

‘En de elfen? Taimte is laatst nog bij de dwergen geweest. Hij kent ze.’

‘Taimte bracht een verzoek van de Anjana over¹. Dat staat gelijk aan een bevel. Hij was alleen maar de boodschapper. Dat is iets heel anders dan wat wij willen vragen.’

De sprookspreker had al die tijd niets gezegd, maar nu begon hij te spreken.

‘Geen enkele dwerg zal een verzoek, een bevel of een vraag van een elf welwillend behandelen. Iemand van de elfennatie gebruiken om iets van de dwergennatie gedaan te krijgen is bij voorbaat al tot mislukken gedoemd.’

Rune keek hem verbaasd aan.

‘Waarom? De dwergen hebben hun bestaan toch aan de elfen te danken? Ik zou denken dat ze daar wel dankbaar voor zouden zijn.’

‘Dat heb je dan mis. Aan de ene kant zijn er de dwergen die absoluut de autoriteit van de elfen verwerpen. Zij zien in elk

¹ Het verzoek van de Anjana ging over het maken van replica's van de instrumentalkristallen.